

Full diocesà

10 de maig del 2015

p5 – Col·labora amb la nova web diocesana

p6 – CEE: l'Església, servidora dels pobres

Mare de Déu de Montgrony

El santuari de Montgrony, situat a Gombren (Ripollès), està dedicat a una verge bruna. La capella de la Mare de Déu es troba a mitja escala d'accés al pla de Sant Pere. Segons la tradició popular, conten que la imatge fou trobada per dos bous en una balma tapada per bardisses d'un marge, quan tornaven d'abeurar-se d'una font. Els bovers se n'adonaren i en van donar compte al senyor de Mataplana i al sacerdot Salomó. El comte de Mataplana traslladà la imatge a l'església que hi havia al costat del castell, dedicada a sant Joan. Miraculosament, la imatge desaparegué i tornà al lloc on l'havien trobada. Veieren en aquest fet un senyal diví, que s'havia de construir una capella en aquell indret.

És un indret bucòlic que fa de la natura que l'envolta un estoig del mateix santuari. Fixem-nos en el camí ral que condueix cap a la capella, com a espai de meditació i de trobada amb Déu a través de la mà de Maria. Sortim de Gombren i el camí puja suaument tot resseguint el torrent de Barruell. Pasat el pedró de Sant Francesc i un bosc de pollancre, el camí s'aplana i a l'esquerra veiem les parets del castell de les Dames. Després d'una petita capelleta de la Mare de Déu bruna i una creu, arribem a una pista de terra que continua a l'esquerra cap al refugi dels Planells. Nosaltres anem a la dreta i ja veiem de seguida l'entrada al santuari.

«El meu manament és que us estimeu els uns als altres»

Diumenge VI de Pasqua / Cicle B

Lectura dels Fets dels Apòstols

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home, igual que tu.» Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.» Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

(10,25-26.34-35.44-48)

Salm responsorial

El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.

(Salm 97)

Lectura de la primera carta de sant Joan

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu: ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor. Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

(4,7-10)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot

això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres.»

(15,9-17)

«Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor. Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic»

Déu és amor

Joan Mir i Tubau, prev.

Aquests dies passats els mitjans de comunicació han informat a bastament que, a causa del terratrèmol, el Nepal està en ruïnes i que els morts superen ja els 5.000 i el govern ja no descarta que s'arribi als 10.000 (29-4-2015). Aquesta notícia contrasta fortament amb el missatge central de la segona lectura d'avui: «Déu és amor.» Sempre que el mal es presenta amb tota la seva violència i hi ha milers de víctimes innocents, la nostra fe rep una sotragada i les preguntes i els dubtes sobre la bondat de Déu no es fan esperar. Si Déu és tan bo, per què passa tot això? I, després de fer-nos les preguntes, restem perplexos i no sabem on anar a buscar les respostes.

Tant sofriment, destrucció i mort desconcerta i, per a alguns, és l'entrebanc principal per a entrar en la fe i, per a d'altres, la raó per a abandonar-la. Nosaltres, malgrat tot, volem continuar creient que Déu és amor i que no es desentén dels seus fills. Hi ha motius per a l'esperança. Déu-Amor s'ha avançat a estimar-nos i s'ha compromès per sempre a favor de la salvació de la humanitat (segona lectura). Déu, doncs, no és enemic ni rival de l'home i no vol la nostra mort eterna.

El que ha passat al Nepal no ho comprenem i se'ns fa difícil de compaginar-ho amb l'afirmació «Déu és amor». Però quan veiem l'onada de solidaritat amb el sofriment del poble nepalès, la nostra fe es reviscola. L'amor de Déu no s'ha pas extingit, s'expressa a través de les seves criatures: «El meu manament és que us estimeu els uns als altres...» (evangeli).

La imatge

Detall del retaule de la catedral de Siena. Duccio di Buoninsegna. 1308-11. Museo dell'Opera Metropolitana del Duomo di Siena.

«Ningú no té un amor més gran que el qui dona la vida dels seus amics» (Jn 15,13).

«Es manifesta l'Amat, a son Amic, amb vestits vermells i nous; i estén el seus braços perquè l'abraci, i inclina el seu cap perquè el besí, i està enlaire perquè el pugui trobar» (Ramon Llull, *Llibre d'Amic i Amat*, 90).

Agenda

Lit. hores: Setmana II

11 dilluns

—Sant Eudald, màrtir (405-452)
—Sant Anastasi, màrtir (s.III)
Fets 16,11-15 / Salm 149 /
Joan 15,26-16,4a

12 dimarts

—Sant Nereu, sant Aquileu i sant Pancraç, màrtirs. (ss.III-IV)
Fets 16,22-34 / Salm 137 /
Joan 16,5-11

13 dimecres

—Mare de Déu de Fàtima
—Sant Pere Regalat, prev. (1390-1456)
Fets 17,15.22-18,1 / Salm 148 /
Joan 16,12-15

14 dijous

—Sant Maties, apòstol (*80)
—Sant Ponç, màrtir (*257)
—Santa Gemma Galgani, verge (1878-1903)
Fets 1,15-17.20-26 / Salm 112 /
Joan 15,9-17

15 divendres

—Sant Isidre, llaurador (ss.XI-XII)
—Santa Joana de Lestonnac, religiosa (1556-1640)
Fets 18,9-18 / Salm 46 /
Joan 16,20-23a

16 dissabte

—Sant Ubald, bisbe, (1084-1160)
Fets 18,23-28 / Salm 46 /
Joan 23b-28

17 l'Ascensió del Senyor / Cicle B

—Sant Pasqual Bailón (1540-1592)
Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 / Marc 16,15-20

Deixem-nos evangelitzar pels malalts

Entrevista a Jaume Casanellas, delegat episcopal de Pastoral de la Salut

Sóc d'Igualada, estic pre-jubilat, tinc seixanta-sis anys, sóc casat, tinc dos fills i dos néts.

Què és la pastoral de la salut?

És la presència de l'Església dins aquest món complex de la salut i la malaltia. Si entenem la salut en sentit ampli, que inclou les necessitats psicològiques, socials i de donar sentit a la pròpia vida, podríem dir que l'objectiu de la pastoral de la salut és promoure aquesta salut integral, una salut oberta també a l'esperança i a la salvació plena.

Quines actituds són importants a l'hora de visitar un malalt?

Primerament, jo diria molta sensibilitat per a saber escoltar, estar atent a les necessitats del malalt i procurar connectar amb els seus sentiments. Sense un mínim de sensibilitat en aquest sentit no podrem entendre ni comprendre el malalt, i si no sabem acollir els seus sentiments, difícilment li podrem aportar la serenitat que necessita per a assumir i afrontar la seva situació. Una altra actitud imprescindible és la discreció. El malalt té dret a la seva intimitat personal i de relació, no podem comentar ni divulgar res del que el malalt ens ha confiat ni tampoc parlar-li dels altres malalts ni explicar-li coses que el puguin entristir.

Quina presència té l'Església als hospitals?

El conveni per a l'aplicació de l'acord marc sobre l'assistència religiosa catòlica als hospitals garanteix aquest servei i estableix la dedicació que

pertoca a cada centre. Els agents del servei poden ser preveres o persones idònies (religiosos o laics). En tots els hospitals i centres socio-sanitaris del bisbat hi ha servei religiós. Tanmateix, la manca de preveres i de persones idònies disposades a fer aquest servei fa que no sempre sigui fàcil cobrir completament les necessitats de cada centre. Més recentment, la «Guia per al respecte a la pluralitat religiosa en l'àmbit hospitalari» de la Generalitat, també garanteix l'assistència religiosa a tots els malalts que ho vulguin, però aquesta assistència, cada vegada més, caldrà que sigui el malalt qui la demani. Per això cal anar-nos mentalitzant que aquest servei s'ha de demanar i començar per demanar-lo nosaltres mateixos quan ingresem a l'hospital.

Per què és important que els cristians es facin propers als malalts?

Jo dic també que visitar els malalts és una acció evangelitzadora de doble direcció. Hem de deixar-nos evangelitzar pels malalts. Tots sabem per experiència com el contacte amb la fragilitat humana ens ajuda a ser més realistes; la relació amb els malalts ens fa qüestionar la nostra autosuficiència, ens ensenya a relativitzar els valors que caduquen i ens ajuda a replantejar el sentit de la vida.

Què diries a un catòlic malalt i que volgués ser visitat?

Si és una persona que ja participava habitualment en les celebracions de la parròquia, li diria que té dret a continuar vinculat a la vida de la comunitat i a participar-hi cada diumenge fent-li arribar la comunió i la Paraula de Déu que s'ha proclamat a la missa.

Trobada interdiocesana de Vida Creixent

vida creixent
moviment cristià
de jubilats i
adults grans

El dimecres dia 13 de maig, a Vic, hi ha prevista l'annual trobada de tots els grups de Vida Creixent de Catalunya, Andorra i les Illes Balears, que enguany s'ha confiat al nostre bisbat. S'hi preveu l'assistència d'unes 900 persones.

Amb el lema «La fe ens mou...», als components dels grups, i a tothom qui vulgui, s'ofereix aquesta possibilitat d'una profitosa visita a la capital del nostre bisbat, bo i compartint la fe que ens agermana. L'horari serà el següent:

A les 10 del matí és prevista l'arribada al Recinte Firal del Sucre de la capital d'Osona.

A les 11, visita a la catedral.

A les 12, santa missa concelebrada, presidida pel nostre bisbe Romà.

A 2/4 de 3, dinar de germanor a l'esmentat recinte firal, amb sobretaula entretinguda.

Col·labora amb la nova pàgina web diocesana!

Redacció

L'Església és present a la xarxa i ha de fer un esforç constant per adaptar-se a les noves formes de comunicació que aclareixen l'atenció del gruix de la població durant tantes hores del dia. I hi hem de ser per comunicar l'anunci de la Bona Nova de Crist, per ser-hi presents com a Església de Crist que peregrina enmig del món. El món virtual mai no podrà substituir la comunicació real i interpersonal o la realitat encarnada del sagraments, però és un bon complement per a comunicar el que vivim i som. El bisbat de Vic manté oberta des de fa anys una pàgina web amb la qual som presents a la xarxa, però actualment ha quedat completament obsoleta. És per això que tenim el repte de crear-ne una de nova que millori la nostra presència diocesana a internet. És una important inversió econòmica i per això us demanem ajuda. **El pròxim diumenge 17 de maig, la col·lecta dominical és manada per als mitjans de comunicació social i enguany tindrà un motiu ben concret: la nova pàgina web diocesana.**

184 testimonis de fe

Redacció

La Delegació Episcopal de les Causes dels Sants de la nostra diòcesi treballa des de l'any 2005 per recollir tota la documentació possible que avaluï la fama de santedat de 184 presumptes màrtirs de la persecució religiosa dels anys 1936-1939.

Tenim una comissió d'historiadors que estan acabant de recollir abundantíssima informació de diferents fonts, sobretot d'arxius de molta vàlua, que porten a redactar un informe que conté dades, moltes d'elles inèdites, que donen molta llum clarificadora sobre aquell període tan convuls i polèmic de la nostra història. L'obra escrita dels candidats a la beatificació-canonització que es va trobant, és analitzada per la comissió de teòlegs nomenada per a aquest apartat. I tenim el tribunal específic per a la causa que recull els testimonis personals dels fets.

Des dels darrers dos anys, els treballs, en una tasca que habitualment s'allarga molt en el temps i sobretot quan, com

en el nostre cas, hi ha tants candidats, s'ha pogut avançar molt ràpidament gràcies a l'aportació extraordinària del mecenatge de qui va ser testimoni directe dels fets que van portar al martiri d'un dels inclosos en aquest procés que confiem ens aporti vivències estimulants per al nostre testimoni evangelitzador avui dia. La fase diocesana es pot acabar ben aviat si tots els implicats hi col·laborem ben decididament.

L'episcopat espanyol aixeca la veu davant del sofriment causat per la crisi

Instrucció pastoral «Església, servidora dels pobres»

La reunió de l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola es va clausurar el proppassat dia 24 d'abril, a Àvila, amb l'aprovació de la instrucció pastoral «Església, servidora dels pobres».

La corrupció és un pecat greu

En la primera part, dedicada a descriure la situació social, els bisbes es fixen en els nous pobres i les noves pobreses, de manera especial la que sofreixen les famílies afectades per la crisi. En aquestes no és difícil trobar-hi molts joves sense treball i amb greu risc de caure en situacions desesperades, àmbits en què es dona la pobresa infantil, ancians oblidats o dones afectades per la penúria econòmica. Els bisbes assenyalen també la pobresa en el món rural i en els qui es dediquen al mar, i accentuen la pobresa originada per l'emigració que, fent visible el dret a trobar millors condicions de vida, avui significa la pobresa dels més pobres. Els immigrants sofreixen més que ningú la crisi que ells no han provocat i els països que els reben retallen els seus drets i limiten, també per a ells, els serveis socials bàsics. Els bisbes demanen en aquest àmbit a les autoritats nacionals i de la Unió Europea actituds de generós acolliment i cooperació amb els països d'origen que permetin el seu desenvolupament. A més de les noves pobreses, la instrucció pastoral assenjala com a tret de la societat actual la corrupció, que defineix com un

mal moral i l'origen del qual és, segons els bisbes, la cobdícia financera i l'avarícia personal. Aquestes situacions de corrupció provoquen alarma social, alteren el funcionament de l'economia, impedeixen la competència lleial i encareixen els serveis. La corrupció és un greu afront a la nostra societat, és una conducta èticament reprovable i és un greu pecat.

Els quatre factors que expliquen la situació actual

1. La negació de la primacia de l'ésser humà.
2. El domini de l'immediatesa i de la tècnica com a solució de tots els mals.
3. El model social: bombolla immobiliària, excessiu endeutament i falta de regulació.
4. La idolatria dels mercats.

Els principis de la Doctrina Social de l'Església que poden ajudar

1. La primacia de la dignitat de la persona humana, que no és un instrument al servei de la producció i el lucre.
2. Els béns tenen una dimensió social i una destinació universal; l'acumulació dels béns en poques mans és una injustícia.
3. La solidaritat i l'equilibri entre els drets i els deures.
4. El principi de subsidiarietat: un just equilibri entre l'esfera privada i la pública.
5. El dret a un treball digne i estable.

El llibre

Señor del mundo

Robert Hugh Benson

Editorial: Homo Legens
287 pàgines

Senyor del món (*Lord of the World*) mereix un lloc al costat de *Un món feliç* i *1984* entre els clàssics de la distopia de ficció.

De fet, encara que les obres mestres d'Huxley i Orwell siguin equiparables en valor literari, són clarament inferiors en valor profètic. Els dictadors polítics donaven a la novel·la-malson d'Orwell la sinistra potència ja van tenir en els seus dies. No obstant això, la novel·la-malson de Benson s'està fent realitat davant els nostres propis ulls. És un dels llibres més citats pel papa Francesc.

Robert Hugh Benson fou un sacerdot de l'Església d'Anglaterra, fill d'un arquebisbe de Canterbury. Arran d'un viatge de salut a l'Orient, va reconsiderar la seva posició i es va convertir al catolicisme l'any 1903, causant una gran commoció.

Propostes esperançadores des de la fe

1. Promoure una actitud de renovació i conversió, que ens identifiqui amb Crist i surti a trobar els pobres.

2. Conrear una espiritualitat que impulsi al compromís social. Només la trobada amb l'Amor de Déu pot transformar i purificar els cors dels deixebles, canviant-los d'egoistes i covards en generosos i valents; d'estrets i calculadors, en oberts i despresos.

3. Recolzar-se en la força transformadora de l'evangelització, perquè l'anunci de l'Evangeli, ferment de llibertat i de fraternitat, ha anat acompanyat sempre de la promoció humana i social d'aquells a qui s'anuncia.

4. Aprofundir en la dimensió evangelitzadora de la caritat i de l'acció social, des del testimoni personal i sense oblidar l'anunci explícit de Jesús. Tenim, a més, el repte d'exercir una caritat més profètica. No podem callar quan no es reconeixen ni respecten els drets de les persones, quan

es permet que els éssers humans no visquin amb la dignitat que mereixen.

5. Promoure el desenvolupament integral de la persona i afrontar les causes de les pobreses. No es tracta solament d'assistir i donar des de fora, sinó de participar en els seus problemes i tractar de solucionar-los des de dins.

6. Defensar la vida i la família com a béns socials fonamentals.

7. Afrontar el repte d'una economia inclusiva i de comunió.

8. Enfortir l'animació comunitària. És necessari que la comunitat cristiana sigui el veritable subjecte eclesial de la caritat.

En la seva conclusió, els bisbes encoratgen una vegada més l'esperança dels qui sofreixen les conseqüències de la greu crisi actual i es posen al costat d'ells: «Estem amb vosaltres, junts en el dolor i en l'esperança, junts en l'esforç comunitari per superar aquesta situació difícil.»

Glossa

Fins quan, Senyor?

Romà Casanova, bisbe de Vic

En el llibre dels Salms troben manta vegada l'expressió: *Fins quan?*, adreçada al Senyor. És el cor del salmista i del poble d'Israel que presenta al Senyor el seu clam davant la situació que la persona i la comunitat estan sofrint: la desfeta del poble i l'experiència del desterrament lluny de Jerusalem i de la terra promesa.

Fem nostres aquestes paraules dels salms per tal d'adreçar-les en pregària al Senyor davant la realitat incomprendible de tantes i tantes persones, milers, que moren tràgicament a la mar Mediterrània tot cercant d'arribar a les platges d'Europa per aconseguir un millor futur per a ells i les seves famílies.

No ens podem acostumar a aquesta realitat, com si no passés res, fent-ne cas uns moments i després oblidant-ho com si no fos una realitat que ens afectés a nosaltres. Càritas Espanyola ens deia en el seu comunicat davant la recent tragèdia de la mort de més de quatre-centes persones a la Mediterrània: «Cada una d'aquestes persones que van morir ofegades —entre les quals hi ha menors d'edat, molts dels quals viatjaven sols— tenen un nom, família. Eren amos de la seva pròpia història i dels seus somnis. Són éssers humans com nosaltres, únics i irrepetibles. Com a creients que som, no podem oblidar que són germans nostres.»

Les causes que van fer possible la tragèdia són moltes. La major part d'ells fugien de la guerra, de les matances, de les persecucions, de la pobresa extrema. Les màfies, amb el sol afany de guanyar diners, incorren en el tràfic de persones, abocant-los als perills i a una mort més que possible. El somni d'un futur millor és aprofitat pels qui sense escrúpols juguen amb la vida de les persones. El somni d'un futur millor es troba també amb les fronteres tancades.

Els cristians no podem caure en la cultura de la indiferència, de la qual el sant pare Francesc no es cansa de parlar-nos com un perill per a la nostra societat. Ell mateix, a Lampedusa l'any 2013, va dir davant una tragèdia semblant: «Qui de nosaltres ha plorat per aquest fet i per fets com aquest? Qui ha plorat per aquestes persones que anaven al vaixell? Per les mares joves que portaven els seus fills? Per aquests homes que desitjaven quelcom per a mantenir les seves pròpies famílies? Som una societat que ha oblidat l'experiència de plorar, de sofrir. Amb la globalització de la indiferència ens han robat la capacitat de plorar!»

La pregària del salm ens ha d'eixir, amb llàgrimes als ulls i al cor: *Fins quan, Senyor?* Però també ens ha de fer ben solidaris d'aquells que han d'emigrar, donant-los suport, tant entre nosaltres com en els seus països d'origen. Mai no podem tancar el cor a ningú!

